

Vogel en plant vormen festivaldirectie

Hoe rijm je een groot eilandfestival met respect voor de natuur? Boswachter Joris Blankena is jaarlijks al vroeg betrokken bij de locatiekeuzes. Zo houden havik, hagedis en zonnedauw hun rust. En raakt een enkele artiest in paniek.

oerol

ERIC NEDERKOORN

We lopen naar een groot 'expeditie'-project net achter het Koreabos, de duinen in. Expedities zijn kleine voorstellingen of bijzondere installaties, zonder tribune, te bezoeken zonder kaartje. Ze nemen soms een stevig gebied in. „Daar heb ik 't meeste werk van”, zegt Joris Blankena van Staatsbosheer op Terschelling. „Meer dan van de grote voorstellingen.”

Neem deze. *Brieven aan de overkant*, eindeloze rijen flessen verspreid over duintoppen. „Ze hadden dit dieper het duin in bedacht. Maar daar, met hun voorkeur voor korte begrazing, zitten veel tapuiten. Dan kan 't niet. De tapuit doet het slecht in Nederland, hier juist goed, en daar zijn we zuinig op.” Voor de stedeling: de tapuit is een vogel.

Door het vele bezoek aan dit populaire project heeft het eerder smalle pad zich flink verbreed. De boswachter bukt en wijst. „Rendiermos. Daarvan wordt nu wat vertrap, maar kijk om je heen – er is veel van, dat herstelt zich wel. Vroeger hadden natuurorganisaties de neiging om alles dicht te gooien. Verboden toegang. Nu willen we het publiek gelukkig juist laten zien hoe mooi het hier is.”

Oerol laat eens in de vier jaar een ecologisch rapport opstellen van het hele eiland, door een onafhankelijke partij. Blankena: „Als een locatie is gekozen, doen wij een quick scan. Zit er een vogel? Hoe is het gesteld met de vegetatie? Oerol vertelt artiesten altijd dat ze een plan B moeten hebben. Vaak kiezen ze in de winter een plek, als er geen blad aan de boom

Joris Blankena van Staatsbosheer op Terschelling: „We komen er altijd uit.” FOTO ANNE ZORGDRAGER

zit. Komen ze in de zomer terug, dan ziet alles er ineens heel anders uit. Zomaar een stuk verschuiven kan moeilijk zijn. Vorig jaar kwam een meisje op het laatste moment met een project bij de Longway in West. Kon daar écht niet. Beschermde planten. Paniek. Tranen. Maar we komen er altijd uit. Wat wil je, wat heb je nodig: we gaan op zoek.”

Dit jaar moest de openingsvoorstelling *Erf* van Boukje Schweigmann kilometers uitwijken voor een broedende havik. „En ze wilde ook nog met stevig vuur werken. Dat zagen wij niet zitten. Niet om de veilig-

heid, dat bepaalt de gemeente, maar het paste daar gewoon niet, in dat groen. 't Gaat ons ook om de eilanders. 'Waarom mag Oerol alles en wij niks?' Daarvoor moeten we waken. Boukje heeft het met een alternatief subliem opgelost. Zij is heel flexibel. Dat moet je hier zijn.”

Aan de andere kant van het Koreabos ligt het Geitenpark, waarop YoungGangsters speelt. „Die groep heeft altijd veel geluid, weten we. Kijk, verderop zit een jong scholekstertje, zie je? Daarom hebben we deze voorstelling een stuk verplaatst.” Er ligt in dat park een eilandje omge-

ven door een brede sloot. „Hier, dit rooie plantje”, zegt Blankena omlaag kijkend. „Zonnedauw. Een beschermd vleesetertje.” Het eiland staat er vol mee. „Dat kan Oerol dus nooit gebruiken.”

Dat is overigens geen probleem. Het festival weet hoe het werkt en accepteert als vanzelfsprekend dat groen regeert. Vaak zijn de oplossingen niet zo ingewikkeld. „*Muzikale Dwaalverhalen*, een muziekwandeling in het Hoornse Bos, was vorig jaar op dezelfde plek. Alleen zijn er nu hagedissen die zandpaden nodig hebben om te zonnen. Zoeken we

met de voorstelling wat andere paden uit.”

Blankena zat er ook wel eens naast. „Vier jaar geleden. FC Bergman had een grote voorstelling op het strand van de Noordsvaarder en wilde het hele, enorme decor verslepen, anderhalve kilometer ver. Was geoefend op steen. Toen ze het op het strand deden, bleek dat een gigantisch breed en diep spoor te trekken. Vreselijk. Ik was dolblij toen bleek dat het bleef steken, dat ze de boel zouden stuktrekken, en het dus niet lukte. Dat had ik nóóit kunnen verantwoorden.”